ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ, ΤΟΥ ΜΟΙΡΑΙΟΥ, ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ, ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ, ΤΩΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΩΝ, ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

"Ο ΕΞΑΔΕΛΦΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ,,

ΥΠΟ ΓΚΟΝΤΡΑΝ ΜΠΟΡΥΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

— Καλὰ λοιπόν! ἀπάντησε ὁ Φλορεστάν· ὑποδεῖχτε μου τότε σεῖς ἕνα ἔργο, ἐμπιστευθῆτε μου μιὰ ἀποστολή! Δόστε μου ἕνα σκοπὸ στὴ ζωὴ αὐτὴ ποὺ εἶνε δική σας, κυρία, καὶ θὰ ζήσω. Πέστε μου ὅτι θέλετε θὰ τὸ ἐκτελέσω, ὅσο ἀδύνατο καὶ ἂν εἶνε. Ἔχετε κανένι ἐχθρό; πέστε μου τὸ ὄνομά του! Καὶ σὲ θρόνο ἀκόμη ἂν κάθεται, θὰ τὸν φονεύσω!

— Ξεχνᾶτε, κύριε, τοῦ εἶπε ψυχρὰ ἡ Δολόρα, ὅτι εἶμαι ἡ κόμησσα τῆς Θούνης.

Οἱ λέξεις αὐτὲς ἐπάγωσαν τὸν ἐνθουσιασμὸ τοῦ Φλορεστάν. Ἔκανε ἕνα βῆμα πίσω κ' εἶπε χαμογελῶντας πικρά.

— Εἶνε ἀλήθεια! σεῖς εἶσθε ἡ κόμησσα τῆς Θούνης καὶ γι' αὐτὸ τὸ ἂν σᾶς ἀγαπᾶ κανεὶς εἶνε ἔγκλημα, τὸ νὰ σᾶς τὸ εἴπει εἶνε προσβολή. Ἂν αὐτὴ τὴ στιγμὴ ὁ θυμὸς λάμπει μέσα στὰ μάτια σας, ἂν ἡ φυσιογνωμία σας ἀγριεύει, ἂν ἡ ψυχή σας φοράει τὸ θώρακα τῆς σκληρότητος, ὅλ' αὐτὰ γίνονται ἐπειδὴ εἶσθε ἡ κόμησσα τῆς Θούνης. Ὤ, αὐτὸ τὸ ὄνομα! πῶς τὸ μισῶ...

— Φτάνει κύριε! φώναξε ἡ Δολόρα τρέμοντας ἀπὸ τὴν ὀργή της· φτάνει, δὲ μπορῶ νὰ σᾶς ἀκούσω πιά.

Καὶ ἔκανε νὰ ἱππεύσῃ, μὰ ὁ Φλορεστάν ἔτρεξε κι' ἔπιασε τὸ ἄλογό της ἀπὸ τὸ χαλινάρι καὶ φώναξε:

— Θὰ μὲ ἀκούσετε, ἐπειδὴ δὲν τὰ εἶπα ἀκόμη ὅλα...

Καὶ τότε, μέσα σ' ἕνα χείμαρρο ἀπὸ λόγια φλογερά, ἄγρια ζηλότυπα, ξέχυσε ὅλη του τὴ ψυχή, καταράστηκε τὸ σύζυγό της κ' ἐξέφρασε ὅλα τὰ αἰσθήματα ποὺ τὸν βασάνιζαν.

Καθὼς μιλοῦσε πλησίαζε ὁλοένα τὴν κόμησσα, τὰ κινήματά του γινόντουσαν περισσότερο ἀνησυχητικὰ καὶ πιὸ θερμὴ ἡ ἔξαψίς του.

Ἡ κόμησσα φοβήθηκε. Κανεὶς δὲ βρισκόταν ἐκεῖ κοντά, τὰ σκυλιά της εἶχαν ἀπομακρυνθῆ.

Ἡ Δολόρα θέλησε νὰ πάρῃ τὸ χαλινάρι τοῦ ἀλόγου καὶ ἔκανε ν' ἁπλώσει τὸ χέρι της. Μ' ἀμέσως τὸ στόμα τοῦ ὑποκόμητος κόλλησε στὴ γυμνὴ σάρκα τοῦ χεριοῦ της.

Ἡ κόμησα ἔβγαλε μιὰ κραυγή.

— Κύριε, φώναξε τρέμοντας ἂν ἀναιδῶς δὲν μοῦ εἴπατε ψέμματα, ἂν εἶστε στ' ἀλήθεια εὐπατρίδης, ἀφῆστε με... Ἀφῆστε με νὰ φύγω σᾶς παρακαλῶ, σᾶς διατάσσω...

Μὰ ὁ Φλορεστὰν εἶχε χάσει πιὰ τὰ λογικά του κι' ἀντὶ νὰ ὑποταχθῇ ἔκανε νὰ περιβάλῃ τὴ μέση τῆς κομήσσης μὲ τὸ χέρι του καὶ νὰ τὴν τραβήξῃ κοντά του.

Ἡ κόμησσα ἔγινε κάτασπρη ἀπὸ τὸ θυμό της καὶ τὴν ταραχήτης.

Κατόρθωσε νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὸν ὑποκόμητα καὶ σηκώνοντας τὸ μαστίγιό της τὸν ἐχτύπησε στὸ πρόσωπο. Ἐτωφελήθηκε τότε τῆς ταραχῆς του ἐπήδηξε γοργὰ στὸ ἄλογό της, τὸ κέντρισε καὶ ξεκίνησε σὰν ἀστραπή.

Μερικὲς ὧρες ἀργότερα, κατὰ τὸ ἡλιοβασίλεμα, ὁ μαρκήσιος Βουᾶ Βουρδόν, πολὺ σκεπτικὸς ἔροβε βόλτες στὴν κάτω αὔθουσα τῆς ἐπαύλεώς του, ὅταν εἶδε ἔξαφνα τὴν πόρτα ν' ἀνοίγῃ καὶ νὰ μπαίνῃ μέσα ὁ Φλορεστάν.

Βλέποντας τὴν φυσιογνωμία τοῦ φίλου του, ὁ μαρκήσιος ἔκανε πίσω. Εἴταν κάτωχρος καὶ μιὰ ματωμένη πληγὴ χάραζε ἀπὸ πάνω ὡς κάτω τὸ μάγουλό του.

— Τί ἔχετε; Τί σᾶς συνέβη; ρώτησε ὁ Βουρδόν.

Ὁ Φλορεστὰν προχώρησε πρὸς τὸ μαρκήσιο καὶ μὲ τόνο ψυχρὸ καὶ γαλήνιο τοῦ ἀπάντησε.

— Μαρκήσιε, μοῦ εἴπατε πρὸ ὀκτὼ ἡμερῶν ὅτι ἂν θέλω νὰ γίνῃ δική μου ἡ γυναῖκα ποὺ λατρεύω, πρέπει ν' ἀφήσω ἐσᾶς ν' ἀναλάβετε τὴν ὑπόθεση;

Μιὰ ἀστραπὴ ἔλαμψε στὰ μάτια τοῦ μαρκησίου.

— Ἀποκριθῆτε μου! ξανάπε ὁ Φλορεστάν. Εἶναι ἀλήθεια ὅλ' αὐτά; Μοῦ τὰ εἴπατε ἢ τἄκουσα στ' ὄνειρό μου.

— Ὄχι, δὲν τὰ εἴδατε στ' ὄνειρό σας, ἀγαπᾶτέ με ἀκόμη! Σᾶς τὸ εἶπα καὶ σᾶς τὰ ξαναλέω. Ναί, ἡ κόμησσα, θὰ γίνῃ δική σας, ἂν ἀκούσετε τὶς συμβουλές μου.

— Πότε θὰ γίνῃ δική μου;

— Αὔριο τὴ νύχτα!

— Αὔριο τὴ νύχτα; ξανάπε ὁ Φλορεστὰν σὰν ἠχὼ τῆς φωνῆς τοῦ μαρκησίου.

Κοίτταξε τὸ μαρκήσιο, μ' ἕνα παράδοξο βλέμμα μέσα στὰ μάτια κι' ἔβλεπε κανεὶς περιφρόνησι, μῖσος καὶ ἀηδία.

Ἔπειτα πέφτοντας ἐξαντλημένος σὲ μιὰ καρέκλα, εἶπε:

— Ἔστω δέχομαι. Παραδίδομαι σὲ σᾶς! Ἐνεργῆστε.

Μὲ δυσκολία ὁ Βουᾶ Βουρδὸν μπόρεσε νὰ συγκρατήσει ἕνα ἐπιφώνημα χαρᾶς. Καὶ μ' ἕνα ἄλμα βρέθηκε κοντὰ στὸ παράθυρο. Τὸ ἄνοιξε, ἔσκυψε πρὸς τὰ ἔξω καὶ φώναξε:

— Τὰ ἄλογα!

Ἔπειτα ξαναγυρίζοντας πρὸς τὸν ὑποκόμητα, ψιθύρισε:

— Εὐλογημένος νὰ εἶνε ὁ Διάβολος, ὁ Ἐξάδελφός μου, ποὺ ἔβαλε ἐπὶ τέλους τὸ χέρι του στὸ παιχνίδι αὐτό. Εἴταν καιρὸς πιὰ γιατὶ εἶχα ἀρχίσει νὰ ἀπελπίζωμαι ἀπὸ τοῦτο τὸ βλάκα!...

Σὲ δέκα λεπτὰ ὁ Φλορεστὰν κι' ὁ Βουᾶ Βουρδὸν ἐκάλπαζαν πρὸς τὴν Τουρραίνη.

XIII

Ὁ Θάνατος τοῦ Βρινδινοῦ

Ὁ Βρινδινὸς εἶχε γίνει ἕνας δυστυχισμένος ἄνθρωπος. Οἱ ὑποψίες οἱ ὁποῖες τὸν ἐβάρυναν γιὰ τὴν ἀπαγωγὴ τῆς Μαγδαληνῆς εἶχαν σκορπιστεῖ πρὸ καιροῦ, κυκλοφοροῦσε πιὰ στὴν πόλη ἀνενόχλητος, οἱ θησαυροί του βρισκόντουσαν πάντοτε στὴ θέση τους, μὲ ἄλλους λόγους ὁ Ἐξάδελφος τοῦ Διαβόλου εἶχε κρατήσει τίμια τὸ λόγο του.

Ὡστόσο ὁ Βρινδινὸς δὲν εἴταν ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ἐκείνους ποὺ ἡσυχάζουν εὔκολα. Ἕνας ἄνθρωπος ἤξερε τὸ μυστικό του... αὐτὸ εἴταν τὸ μαράζι ποὺ τὸν ἔτρωγε. Τοῦ κάκου βασάνιζε τὸ μυαλό του γιὰ νὰ βρῇ ἕναν ἄλλο κρυψῶνα γιὰ τοὺς θησαυρούς του· τίποτε δὲν τοῦ φαινόταν σίγουρο. Ἤθελε νὰ φύγει ἀπὸ τὴν Τουραίνη γιὰ τὸ ἐξωτερικό, μὰ ἤξερε καλὰ πῶς κάθε βῆμα του, κάθε του κίνησις κατεσκοπεύετο.

Ὁ διαρκὴς αὐτὸς φόβος καὶ ἡ ἀκατάπαυστη ἀγωνία τὸν ἔκανε νὰ σβύνῃ σιγὰ-σιγά. Θὰ νόμιζε κανείς, βλέποντάς τον τὸν τελευταῖο καιρό, ὅτι μιὰ μυστηριώδης ἀρρώστεια τὸν εἶχε προσβάλλει ἡ ὁποία τὸν ὁδηγοῦσε ἀσφαλῶς πρὸς τὸ Θάνατο.

Οἱ παλιοὶ πελᾶτες του δὲν τὸν ἀναγνώριζαν πιά, μὰ οὔτε κι' ὁ Βρινδινὸς ἀνελάμβανε πιὰ τὰς ὑποθέσεις του. Περπατοῦσε ἄσκοπα ἐδῶ κι' ἐκεῖ ἀπὸ τὸ πρωΐ ὥς τὸ βράδι, διαλέγοντας κατὰ προτίμησι τὶς ἐρημιές.

Ἡ ἀϋπνία τὸν ἐβασάνιζε, ὁ πυρετὸς τὸν ἔτρωγε, ἔπαψε στὸ τέλος νὰ βγαίνῃ ἔξω. Μιὰ μέρα, ἔξαφνα, διεδόθη στὴν πόλι ὅτι ὁ δυστυχισμένος γέρος ἐπάλευε μεταξὺ τῆς τρέλλας καὶ τοῦ θανάτου.

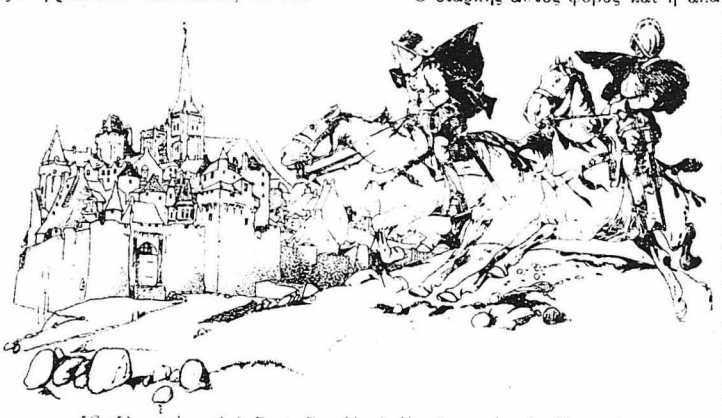

Ὁ Φλορεστὰν κι' ὁ Βουᾶ Βουρδὸν ἐκάλπαζαν πρὸς τὴν Τουρραίνη.

Ἡ ἀλήθεια ἦταν πῶς ὁ Βρινδινὸς εἶχε πέσει στὸ κρεββάτι ἄρρωστος βαρειὰ κι' ὁ γιατρὸς δὲν τὸν ἄφηνε οὔτε στιγμή. Σὲ δυὸ μέρες μαθεύτηκε ὁ θάνατός του.

Κανένας δὲν ξαφνιάστηκε γι' αὐτό, γιατὶ ὅλοι τὸν περίμεναν. Ἕνας μοναχὸς Φραγκισκανὸς παρουσιάστηκε τότε στὴ μάνα του τὴ Φρέα καὶ τὸν παρακάλεσε νὰ ψάλλῃ τὶς ἐπικήδειες προσευχὲς στὸ γυιό της. Ἡ γριὰ δέχτηκε καὶ ὁ μοναχὸς ἀφοῦ πλησίασε τὸ πτῶμα καὶ βεβαιώθηκε ὅτι εἴταν πιὰ παγωμένος καὶ ἡ καρδιά του εἶχε πάψει νὰ πάλλῃ, ὅτι ὁ νεκρὸς εἴταν πράγματι ὁ Βρινδινός, ἀποσύρθηκε χωρὶς νὰ πῇ λέξη.

Στὴν κηδεία του πολλοὶ περίεργοι μαζέφτηκαν. Πολλοὶ ἄνθρωποι τοῦ καλοῦ κόσμου, τῶν ὁποίων ὁ Βρινδινός, λόγῳ τοῦ ἐπαγγέλματός του, ἤξερε πολλὰ μυστικὰ ἤθελαν νὰ βεβαιωθοῦν ὅτι θὰ μποροῦσαν στὸ ἑξῆς νὰ κοιμῶνται ἥσυχοι. Μεταξὺ τῶν παρευρεθέντων εἴταν καὶ ἕνας χωρικὸς ἡλιοψημένος μὲ κόκκινα μαλλιά. Ἀφοῦ ἔθαψαν τὸ νεκρό, ὁ χωρικὸς αὐτὸς ἔβαλε τὰ χοντρὰ χέρια του κ' ἔφυγε σφυρίζοντας τὸ «Ἄμωμοι ἐν ὁδῷ Κυρίου...»

Θὰ κατοικοῦσε βέβαια κάτου γύρω, ἐκεῖ κοντά, γιατὶ τράβηξε κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὴ μεγάλη πύλη τῆς πόλεως. Πρὶν πράσῃ τὴν κινητὴ γέφυρα, χαιρέτησε μὲ σεβασμὸ τὸ σκοπό, ἔπειτα πέρασε καὶ μὲ βῆμα βαρὺ ἐξακολούθησε τὸ δρόμο του πρὸς τοὺς κάμπους.

Ὁ χωρικὸς αὐτὸς—δὲν ὑπάρχει λόγος γιὰ νὰ τὸ κρύψουμε—εἴταν ὁ ἴδιος ὁ Βρινδινὸς ὁ ὁποῖος εἶχε παρακολουθήσει τὴ κηδεία του. Μέσα στὴν κάσα τὴν ὁποία εἶχε σκεπάσει τὸ χῶμα βρισκόταν ἕνα ἀπὸ τὰ περίφημα πτώματα τῆς Φρέας καταλλήλως μεταμορφωμένο.

Μόλις βγῆκε στὴν ἀνοιχτὴ πεδιάδα, ὁ Βρινδινὸς ἔννοιωσε μιὰ μυστικὴ χαρὰ νὰ τὸν πλημμυρίζῃ. Τὸ κάτισχνο καὶ καμπουριασμένο κορμί του, σὰ νὰ πῆρε καινούργιες δυνάμεις, ἀνορθώθηκε, τὰ μάτια του ἔλαμψαν καὶ τὸ πρόσωπό του χύθηκε ὅλη ἡ παλιὰ ἐκείνη ἐνεργητικότης του.

(Ἀκολουθεῖ)